

LEBRIS

We know
books

Povești de iarnă

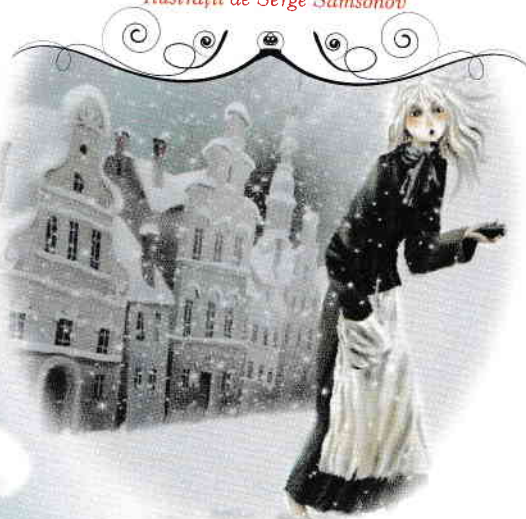
LITERA
mică
București

Fetița cu chibrituri

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Traducere de Constantin Dragomir

Ilustrații de Serge Samsonov

6

Poveste de iarnă

ZACHARIAS TOPELIUS

Traducere de Constantin Dragomir

Ilustrații de Serge Samsonov

10

LEBRIS

We know
books

Fetița cu chibrituri

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Era un ger cumplit; ninge, începuse a se înnopta: era ajunul Anului Nou. În bezna nopții, pe frigul acela, rătăcea pe stradă o fetiță sărmană, desculță și cu capul gol. Avusese ea niște papuci când plecase de acasă, dar ce folos: erau atât de largi pentru dânsa – îi purtase mai întâi mama, care mai că nu-i rupsesse –, încât copila-i pierdu trecând strada grăbită. Cât pe-aci să fie strivită de două trăsură. Un papuc nu l-a mai găsit, iar pe celălalt îl șterpeli un băiat, zicând că are să facă din el leagăn când va avea un copil.

Fetița mergea desculță, iar picioarele îi erau învinețite de frig; în șorțul ei vechi ducea o mulțime de cutii de chibrituri. Și-n mână ținea o cutie. Toată ziua umblase așa, dar nimeni nu-i dăduse niciun bănuț, și acum mergea ostenită, flămândă și înghețată de frig. Biata fetiță! Fulgii de zăpadă cădeau și se prindeau de buclele ei lungi și bălaie, care i se lăsau pe umeri, dar nu se gândea acum la frumusețe. Ea admira luminile care străluceau vesel pe la ferestre și se bucura în tihnă de mirosul de fripturi ce se răspândea în stradă; era ajunul Anului Nou.

Se opri și se ghemui, strângându-și piciorușele sub ea, într-un ungher dintre două case, din care una ieșea puțin mai în stradă decât cealaltă. Frigul îi pătrundea până la oase, dar nu îndrăznea să se întoarcă acasă; nu vânduse nicio cutie de chibrituri și nu câștigase nimic. Tatăl său avea s-o pedepsească și, de altfel, acasă era tot așa de frig. Ei locuiau tocmai sub acoperiș și, cu toate că fuseseră astupate crăpăturile cele mari cu paie și cu zdrențe, vântul tot mai răzbătea înăuntru. Acum mânuțele ei erau aproape înghețate de frig. Vai! Un chibrit aprins i-ar putea încălzi degetele. Scoase unul din cutie și, hârșt!!! Ce frumos ardea, ca o lumânărică, și copila ținu mânuța deasupra flăcării. Era o lumină ciudată. I se părea că stă lângă o sobă mare, cu un capac lucios de aramă. În sobă ardea un foc mare și era foarte cald; dar ce-i asta? Fetița își întindea acum piciorușele, ca să le încălzească, dar flacăra se stinse, și soba dispăru; fetița rămase cu chibritul ars în mână.

Mai aprinse unul și iarăși se făcu lumină, iar zidul, în locul unde era luminat, se făcu străveziu ca o pânză subțire. Fetița zări o odaie unde era o masă acoperită c-o față albă, pe care sclipeau farfurii din porțelan; în mijloc era o găscă friptă aburindă, umplută cu prune și mere. Incredibil, deodată găscă sări de pe masă și, legănându-se cu furculița și cuțitul în spinare, se îndreptă chiar către biata fetiță. Dar, brusc, chibritul se stinse, iar copila avea din nou în față doar zidul rece și gros.

Mai aprinse unul. Deodată se văzu stând lângă un pom de Crăciun; era mai mare și mai frumos decât acela pe care îl văzuse prin geam la negustorul cel bogat. Mii de lumânările ardeau pe crengile-i verzi și poze multicolore, ca acelea din vitrinele magazinelor, păreau că-i zâmbesc. Fetița ridică brațele, dar chibritul se stinse. Toate lumânărilele din pom se înălțau tot mai sus și mai sus, până își dădu seama că luminițele acelea erau stelele. Una dintre ele căzu, lăsând în urmă o dâră mare de lumină.

„A murit cineva“, își zise micuța; căci bunica ei cea dragă, care o iubise și care acum nu mai trăia, îi spunea adesea: „Când cade o stea, un suflet se înalță la Dumnezeu“.

Fetița mai aprinse încă un chibrit, care lumină puternic, și în mijlocul acelei străluciri se ivi bunica ei, strălucind și privind-o blând și duios!

– Bunico, strigă fetița, ia-mă cu tine! Când o să se stingă chibritul, știu că n-o să te mai văd; ai să dispari și tu, precum au pierit soba din fier și găscă cea friptă, ca și pomul frumos de Crăciun.

Și aprinse repede toate chibriturile ce-i mai rămăseseră în cutie, căci voia s-o vadă mereu pe bunica ei, să n-o lase să plece. Dintr-odată, în jur se lumină atât de puternic, că se vedea mai bine ca ziua. Niciodată bunica nu fusese așa de frumoasă. Ea o luă pe fetiță în brațe și zburară amândouă vesele în strălucirea aceea sus-sus, unde nu mai era nici frig, nici foame, nici griji; ajunseseră la Dumnezeu.

Dar în ungherul dintre cele două case, când se lumină de ziuă, fetița zăcea jos, îmbujorată, cu zâmbetul pe buze... moartă, moartă de frig, în cea din urmă noapte a anului. Zorii Anului Nou o găsiră acolo înghețată, cu grămăjoara ei de cutii de chibrituri, dintre care una era goală, căci toate chibriturile din ea fuseseră arse.

„A vrut să se încălzească“, zise cineva. Însă nimeni nu știa ce frumuseți a văzut fata și în ce strălucire a învăluit-o bunica ei în noaptea de Anul Nou.